Doru Popovici – ALĂTURI DE OCTAVIAN PALER

(Daniela Caraman Fotea, 23 septembrie 2009)

Cel de al treilea volum epistolar al autorului – după cele parcurse cu Dimitrie Cuclin şi Ion Piso, are semnificaţii aparte. De ce Octavian Paler? Motiv probabil este şi cel al co-abitării compozitorului – imnograf bizantin cum se numeşte pe el însuşi – cu distinsul intelectual, filo-român, în Radioul public; mediu vibrant în care (cândva) se dobândea conştiinţa orei exacte a profesiei.

Demersul lui Doru Popovici este o amplă confesiune dramatică de biografie (viaţa lui este epopeică), Octavian Paler fiind un receptor ideal, capabil de înţelegere a incredibilului existenţial. Este şi o auto-explicare a creaţiei motivată nu doar de har, talent, dorinţa de comunicare ci şi de contextul coagulării actului componistic (pentru care interlocutorul său avea de asemenea comprehensiune, pornită şi din similitudini cu experienţa personală de literat-publicist). Sunt încredinţate scrisului dezamăgiri, drame; sunt luminate, cu un curaj singular în bresle, colţuri ascunse ale istoriei, vieţii (inclusiv ale celor muzicale), ce nu trebuie trecute în uitare: de la procesul comunismului, jignirea marilor creatori ai naţiei, deculturaţia, vidul intelectual, viaţa compozitorilor şi muzicologilor noştri ieri şi azi ş.a. Lectura le dezvăluie necruţător şi nu întâmplător. Educat şi în spiritul filozofiei grecilor antici, Doru Popovici este o personalitate a conceptului; ştie că nu există nimic mai puternic decât o idee căreia i-a venit timpul. Se întâmplă în acest volum-document.